

אין זו חתימתה. אז ביקש הסניגור להראות לה את עדותה במישרה החתומה בדיוק באותה צורה. במפתיע הכחישה המתלוננת גם את חתימתה על עדותה במישרה.

המכתב, שלא התקבל כראיה בבית-הדין, הוא מעניין ומאלף, וזה תוכנו:

"לג'ריס המאניק."

"אני רוצה להבין ממך כמה דברים וזה הכל. אם אתה חושב שאני יעזוב אותך בקטן, אתה טועה. כמו שהי שגתי עד היום כל דבר שרציתי, אז כך:

"א. אני יציק לך כל הזמן בטלפונים, לא יפסיקו לצלצל אליך וזה יהיה לך קשה לדעת מי התקשר.

"ב. אם אתה רוצה את השעון שלך, תבטל את התלונה ותביא לי את הביטול של כל העניין, ואחר-כך תקבל אותו בחזרה. אם אתה רוצה שאני אבטל את התלונה נגדך תביא לי 2000 דולר, ואני אבטל את התלונה.

"אילו נשבע שיויק לך כל הזמן והוא יתחוק לך את הפנים או ידקור אותך, והחשבון שלכם לא ייגמר כך. בקשר למישרה, אתה יודע שיש לי גב, בשביל זה עצרו אותך בגלל שטויות. אני ידאג שהפעם אתה תיכנס כמה שנים טובות. אתה יודע שאם אתה תהיה עם בחורה אני יזיק לה ולך ביחד. אתה תהיה רק שפוט שלי, לא יותר! כל תלונה שתגיע נגדי אני אפתח את הרגליים לאותו שוטר שחקר, ויבטלו את התלונה.

"אני יעשה אותך מאניק ככל הארץ, ובבית-הדין אשחק איתך ואתה תאכל אותה!

"להתראות, יא מאניק, ומזדיין בתחת, זיינו אותך באברי-כבד, "שרית."

עליות ומורדות

אחרי שמיעת כל הראיות, הדין ליטו השבוע השופטים יעקב מלץ, יוסף גולדברג ושרה סירוטה לרדן את ג'ריס לשלוש שנות מאסר. מתוכן שנתיים בפועל ואחת על-תנאי. וכך כתבו השופטים בגזר-הדין:

"הנאשם הורשע על פי הודאתו. הוא התרועע עם המתלוננת שנים מיספר, והציג אותה כאשתו. גם כשהידיעה שאין לה עניין בקשרים עימו, לחץ עליה להמשיך לצאת איתו. אין מחלוקת כי המשיכו לצאת יחד עד לפני חודש, על פי עדותו של אחד השוטרים.

"הוא לא הסכים כי תצא עם גברים אחרים. ביום המיקרה ראה אותה נכני סת למכוניתו של גבר ומשך אותה אליו. כאשר הירפה ממנה היא רצה להזעיק את המישרה, הוא השיגה בהדרגה מדגנת ודקר אותה בצלעו-תיה.

"התברר כי היו עליות ומורדות ביחסיהם, בגלל קישורי-אהבה ועניינים כספיים. למרות שהמתלוננת המעיטה בחשיבות הקשר הכספי, לשניהם הרשעות קודמות, ושלה אינו גלות כלל. בכל זאת, כמובן, שאין לו לעשות דין לעצמו. כנגד הנאשם תלוי ועומד עונש של מאסר על-תנאי מתיק קודם של תקיפת המתלוננת.

"הסניגור טען כי המיקרה נגרם בעידאן דריתא, וביקש להסתפק בהפעלת המאסר על-תנאי של שישא חרשים.

"בחננו את רקע הרברים בחומרה, כי למרות החרטה שהביע, ספק אם גמר הנאשם אומר לנתק את הקשרים איתו, אם בשל אהבתו אליה, ואם בגלל עניינים כספיים..."

הנאשם נתקף בהלם כאשר שמע את חומרת גזר-הדין. המילים נעתקו מפיו והוא קילל את הצדק הישראלי. בעיניה של המתלוננת היה קשה להבחין אם היא שמחה או עצובה על שגרמה למאסרו הממושך של מאהבה.

כד תופעות הדואי שהיו קשורות לזה, רותה מאור, שיערה הנפלא נשר — היא לא הסכימה לרגע לדבר על מחלה שהלכה וכילתה אותה.

אבל השעות הללו לקראת התערוכה, של להיות ביחד, לראות אותה קמה, בקושי רב, מתאפרת, ובאה אליה לסטודיו, היו כאילו כל העולם עוד לפניה.

מוקד: לא ראיתי אדם שנלחם

יונה וולך: "מה עשה ממני העולם!"

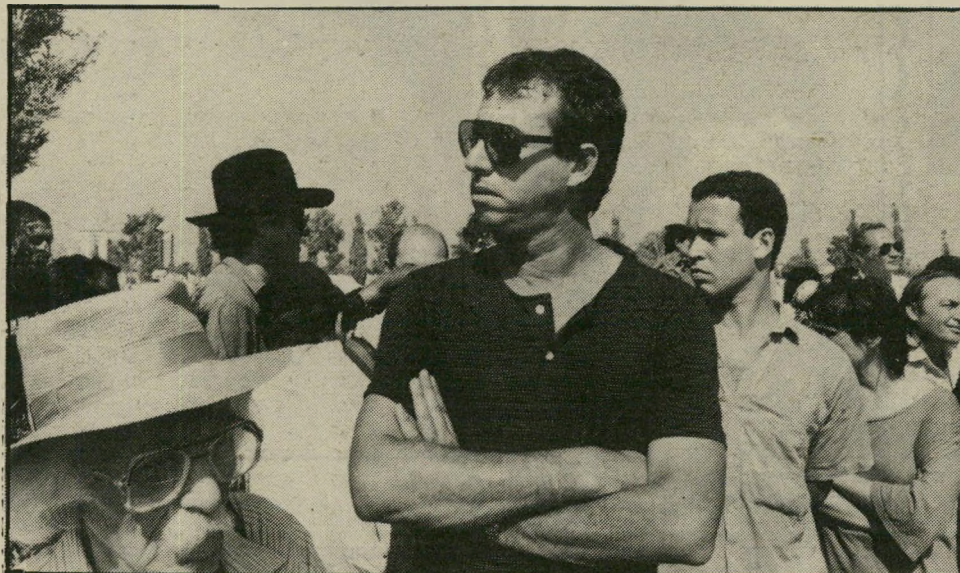
במחלה באופן אמיץ כל-כך, למרות שידעה שכל רגע הוא חסר, מירוצ נגר הקץ. היא הופיעה בצורה דינמית ואסתטית מאוד. המראה החיצוני שלה תמיד עורר תשומת-לב. היא היתה דומה לחלוטין מבחינה חזותית לקר סמת של המאגיה הלבנה בסאטיריקון של פליני. המחזירה און מיני וכוחות נפש חיוניים לאחד הגיבורים.

מרים גלזרית-עסה: היא היתה חלק מתוך גל מסויים, מין אופנה של שירים כאלה... של הגל העכור.

יונה וולך: הוי מרגריטה / תראי / מה עשה / ממני / העולם.

משוררים דליה רביקוביץ ומאיר ויזלטיר בהלוויה האקדוחנית והכוהנת של שירה היפית

משוררים יצחק לאור ומרדכי אבישאויל בהלוויה. איך יתכן שאנשים שכל-כך אהבתי הלכו לי לאיבוד?"

משוררת וולך

"אישיות דרמטית מוצהרת!"

צ'ימבליסטטה: לא ידעתי בהתחלה על דבר מחלתה. אבל מאוחר יותר, כשעברה את הטיפול הכימי, עם

מוזנרי: היא ברם שלי. היא חלק ממני. חלק מהווייתי. היא זורמת בתוכי.

מעולם לא נסעה לחו"ל. לא עזבה את קריית-אונג. וביתה, שברחוב וולך, הנקרא עלישם אביה — גיבור מילי-חמתי-העצמאות — לא עבר עליה. היא לא שיחקה את זה. אף פעם!

מוקד: בשנות ה-70 חוללה מעין מהפכה שניה בשירתה. היא התחילה לכתוב פואמות הגותיות. מאוד מופשטות. וכאן יש לה קירבה לאבירן. בלשון ובחורתי-הלשון. היא הושפעה ממנו בכמה תחומים, וחבל שלא פיתחה דיאלוג ממש עם אבירן.

היא רואה את המשורר כבורק עליון של מילים, משמעות ומושגים. היתה לה יכולת עצומה להמשיך את ההבנות בטקסטים שלה. לא רק יופי ומצב-רוח, אלא גם שאיפה לפתח צורות ותכנים חדשים. כל זמן שדמות כמו יונה מצויה בחיים, יש מעיין של אפשרויות גדולות של חוויה. אותי תמיד עניין מה יונה תגיד על מצבים ועליו.

צ'ימבליסטטה: זה היה נפלא לה יות איתה. יום אחד ישבנו אצלי בחדר ושמענו מרחוק ילד בוכה, והיא אמרה: "הנה, גירשו עוד מישו מגן-הערן." היא מאוד רצתה את קירבתי. כי תקופה שעברנו על התערוכה המשוך

החבר הערבי

יונה וולך חיתה במשך שנים עם המשורר הערבי-ישראלי אנטון שמאס, ה"כותב שירה בעברית, מתרגם דיברייספרות מעברית לערבית ולהיפך. היום, כאשר המאבק בין גזענות הוא בעל חשיבות מכריעה, אין לטשטש עובדה ביוגרפית חשובה זאת: "אומר המבקר מיכאל מנר.

תפת — שאגב, נראתה לי חוצפה, בגלל ההרגשה שימיה ספורים. הקשר התהדק עד כדי כך, שבאחד מימי הצילום של סרט הטלוויזיה, כשהיתה צריכה לקרוא שיר וסביבה היה כל הצוות, היא עמדה על כך שאשכ מולה, כדי לקרוא לי את השיר. היא קראה והסתכלה בעיניי, וכשגמרה לקרוא, הייתה אליי. ניגשתי ונשקתי לה. ואת זה הצלם הצטיל.

התיידדתי עם יונה, כשבאה לביתי כדי להתראיין לעיתון מסויים. ובפגישה הזאת אהבתי אותה, וזה נכראה היה הדדי. עם פתיחת התערוכה כתבה יונה "הידידות עם עפרה היתה... סיפור ידידות ואהבה והשראה ועפתי גבוה".